

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

זה היה סדר

שליחי חב"ד ברחבי העולם מסמכים בסיפוק את עריכת כאלפיים סדרים, שבהם השתתפו כמאתיים אלף יהודים. הסדרים הגדולים ביותר נערכו בריכוזי המטיילים במזרח ובדרום אמריקה. מאות סדרים התקיימו במדינות חבר-העמים, באפריקה, באוסטרליה ובחב"ד אירופה. בתי חב"ד בארץ ארגנו כמאתיים סדרים ציבוריים, שבהם השתתפו יהודים מכל שכבות העם בישראל.

ה'אטלנטיק' מדווח

כתבה העת היוקרתית 'האטלנטיק' (The Atlantic) פרסם כתבה יוצאת דופן על ליל הסדר הענק בקטמנדו שבנפאל. הכתבה מלווה את השלוחים ועוזיהם במירוץ נגד הזמן, ובהתגברות על שלל תקלות, כמו גשם זלעפות והפסקות חשמל. אבל הסוף טוב - הסדר נערך כהלכתו ונסתיים בשירה ענקית.

עלילת הדם בהונגריה

חבר הפרלמנט ההונגרי עורר סערה כאשר הכריז כי הוא מאמין בעלילת הדם הישנה מלפני כמאה ושלשים שנה, וכי לדעתו היהודים רצחו את הנערה בת הארבע-עשרה. בעקבות הסערה זימן אליו ראש ממשלת הונגריה את שליח חב"ד בבודפשט, הרב שלמה כובש, והבטיח כי "הממשלה תגן על המיעוט היהודי וכי אין חשש לביטחונכם".

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארבע אילת ניו יורק

כניסת החג	6:36	6:51	6:43	6:53	6:50	7:23
צאת השבת	7:51	7:53	7:52	7:47	8:25	

המולד: יום שבת קודש, 10 בבוקר, 17 דקות ו-3 חלקים
ראש חודש אייר: ביום ראשון וביום שני
פרקי אבות: פרק א'

289 בתי חב"ד
לשירותכם *3770

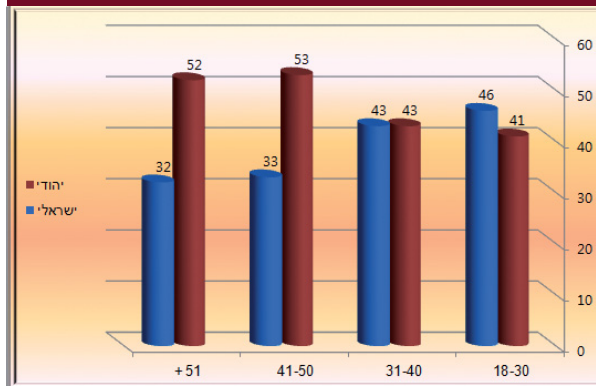
כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אנחנו יהודים או ישראלים?

מרב שאיפה להיות עם 'נורמלי', נעשינו עם 'לא-נורמלי'.
אין עוד שום מדינה שאזרחיה תוהים כליך על עצם זהותם.

הגדרה עצמית של זהות על-פי קבוצות גיל

ירידת הזהות היהודית ככל שיוזרים בשכבת הגיל (נתונים: המכון הישראלי לדמוקרטיה)

מדינה, כבר נולד בה דור רביעי, ועדיין השאלות מציקות כל-כך.

מרב שאיפה להיות עם 'נורמלי', נעשינו עם 'לא-נורמלי'. אין עוד שום מדינה שאזרחיה תוהים כליך על עצם זהותם. אין עוד שום מדינה שאינה יודעת מה היא רוצה להיות. אין עוד שום מדינה שאויביה רוצים להשמידה כליל. ואין עוד שום מדינה שמוכנה לסחור בקלות רבה כל-כך בחבלי הארץ, שמשמשים לה חומת-מגן טבעית מפני אויביה.

שורש הדברים

הסתירה הפנימית הזאת עומדת בשורש כל העימותים שמעכירים את חיינו. היא הציר הפנימי שסביבו מתנהלות המחלוקות הגדולות בסוגיות דת ומדינה, וגם הוויכוח המתמיד על גבולות הארץ והוויתורים לאויבינו. טועה מי שמנסה להפריד בין הדברים. הכול נובע מאותה נקודת-מוצא.

מי שמבין את משמעות היותו יהודי, מבין גם את עומק שנאתם של אויבי ישראל כלפיו. הוא יודע שאין זו שאלה של 'שטחים' או של 'כיבוש'. הוא מבין שאין לנו ברירה אלא לעמוד נגדם בנחישות ובאמונה, ולא להתפתות לססמאות 'שלום' ריקות. והוא גם יודע שנגור עלינו לחיות במציאות שאין בה פתרונות שלמים, שכן אלה ושגו רק עם ביאת המשיח, במהרה בימינו.

מ די שנה בשנה, בימים האלה, נפתח מחדש הדיון בשאלת 'ישראליותנו'. היסטוריונים וסופרים, משוררים ואמנים, פוליטיקאים ואנשי צבא נקראים להגדיר מחדש מי אנחנו ומה משמעות היותנו יהודים ויש-ראלים. עצם העובדה שהשאלה נשאלת שוב ושוב מוליכה למס' קנה שהתשובות אינן משכנעות.

אין חובה לשמוע את התשובות כדי להסיק שאין בהן ממש. השאלה והתהייה עצמן מלמדות על דבר-מה לא-תקין. שמעתם על אנגלי שקם בכל שנה ושואל את

עצמו 'במה אני אנגלי? כמוהו שכנו הצרפתי ועמיתו הספרדי והאיטלקי והאמריקני. אבל הישראלי מרגיש שהגדרת זהותו אינה פשוטה כל-כך, והוא תוהה על מהותה.

יהודי בארץ-ישראל

לא כל האזרחים בישראל מתחבטים בשאלת זהותם. יהודים שומרי תורה ומצוות אינם שותפים לתהייה הזאת. זהותם ברורה לגמרי: הם יהודים, בני אברהם יצחק ויעקב, עמו של הקב"ה, לומדי תורתו ומקיימי מצוותיו. החיים בארץ-ישראל מעניקים יכולת להביא את הזהות היהודית לידי שלמות גבוהה יותר. מדינה יהודית זו הזדמנות להמחיש איך מתנהלת אומה שחיה על-פי התורה - לא רק כפרטים אלא כעם שלם, כקולקטיב.

הניסיון להמיר את ערכי הנצח של עם-ישראל בסממנים לאומיים, וליצור את ה'ישראלי' במקום ה'יהודי' הוא הגורם לתהייה ולבלבול. הסממנים האלה אינם נותנים מענה לצרכיה של הנשמה היהודית, ולכן רבים כל-כך מתחבטים בשאלת זהותם.

העובדה שתהייה זו עומדת במלוא עוצמתה גם לאחר שישים וארבע שנות קיומה של המדינה, מוכיחה עד כמה מופרך מיסודו הרעיון להמיר את התורה והמצוות בלאומיות ולהפוך את ערכי המדינה לדבק המלכד את חלקי העם. הנה, יש

מקור הנגעים המופיעים בראש

הידרדרות שחודרת לראש

השוני הזה נובע מהראייה הפנימית של מקור הנגעים. רש"י מייחס את הנגעים לעוון לשון הרע וגסות-הרוח, ששניהם קשורים ביחסיו של האדם עם חברו. לכן הוא רואה בנגע שבמקום שיער ובנגע שאינו במקום שיער – אותו סוג נגע, ורק סימני ההיכר משתנים ביניהם.

אולם הרמב"ם מבחין בין סתם לשון הרע ובין דיבורים על הקב"ה חסוֹשִׁלוֹם. לכן הוא סבור שתוצאת שני החטאים האלה משתקפת בשני סוגים נבדלים של נגעים: סתם לשון הרע מביא נגעים רגילים, ואולם אם האדם כבר הידרדר לדיבורים על הקב"ה, התוצאה תהיה נגע מסוג אחר – נגע שמופיע בראשו של האדם, שכן גם החטא חמור יותר וקשור לאמונות ודעות, השייכים לראש. כל זה מלמד עד כמה חיוני להיזהר בתכלית מהחטאים האלה, וששיחתם של יהודים תהיה בדברי תורה וחכמה בלבד.

(לקוטי שיחות כרך כז, עמ' 92)

לדיבור על הקב"ה, עד שזה מביא אותו לכפור בעיקר חסוֹשִׁלוֹם.

ההבדל הזה בין רש"י לרמב"ם משתקף בעצם ההגדרה של נגעים מסויימים. על הפסוק "ואיש או אשה כי יהיה בהם נגע בראש או בזקן" אומר רש"י: "בא הכתוב לחלק בין נגע שבמקום שיער לנגע שבמקום בשר. שזה סימנו בשיער לבן, וזה סימנו בשיער צהוב".

האומנם שני סוגים?

כלומר, לדעת רש"י אין כאן שני סוגי נגעים, אלא רק סימני הטומאה משתנים בין הנגעים, על-פי מקום הופעתם: אם הנגע מופיע באזור של בשר – סימן הטומאה הוא שיער לבן, ואם הנגע נראה במקום שבו צומח שיער – סימן הטומאה הוא שיער צהוב והנגע נקרא 'נתק'.

לעומתו, הרמב"ם סבור שאלה שני נגעים נבדלים. לדעתו, ה'נתק' – שהוא נגע המופיע בראש או בזקן – הוא סוג אחר לחלוטין של נגע. הרמב"ם אף מפרט את נגעי הראש והזקן בפרק בפני עצמו, בסוף ההלכות של נגעי אדם.

פרשת תזריע מפרטת את דיניהם של נגעי צרעת הפוקדים את האדם. הנגעים האלה לא היו מחלה רגילה, אלא נגעים מיוחדים שבאו כעונש על חטאים מסויימים. רש"י מביא שני חטאים שהיו סיבה להופעת נגעים: "הנגעים באים על לשון הרע"; "הנגעים באים על גסות-הרוח".

ההבדל בין 'לשון הרע' ובין 'גסות-הרוח' הוא, ש'לשון הרע' הוא פטפט בנגות הזולת, שזו פעולה חיצונית, ואדם עלול לדבר דיבורים כאלה בלי מחשבה יתרה ובלו לשקול את הנזק שהוא גורם; ואילו 'גסות-הרוח' זו מידה השוכנת בנקודה פנימית יותר בנפש האדם, והיא מציינת תכונה שלילית המושרשת במקום עמוק יותר בקרבו.

שני שלבים

גם הרמב"ם מצייין שני שלבים בחטא הגורם את הנגעים, אך הוא אינו מבחין בין 'לשון הרע' ובין 'גסות-הרוח', אלא בשני שלבים בחטא לשון הרע עצמו. בשלב הראשון האדם חוטא בלשון הרע ודיבורים בנגות הזולת, ובשלב השני הוא עובר מדיבורים על בני-אדם

אמרת השבוע

כוחו של דיבור

המגיד מדובנה העיר פעם אחת ליהודי על שדיבר דיבורים שהיו יכולים לגרום נזק לזולתו. התנצל האיש: "הן לא עשיתי דבר, סתם דיברתי".

נענה המגיד מדובנה: "בעניין נגעי צרעת התורה מורה דבר שאינו מצוי במצוות אחרות. לא דיי לשאול את הרב ואת המומחה, אלא צריך לבוא דווקא אל הכוהן ושהכוהן יכריז 'טמא' או 'טהור'".

"אלא שהצרעת באה בעוון לשון הרע, ומי שנכשל בחטא זה ממעיט מחומרת המעשה, באומרו: 'רק דיברתי'. מורה לו התורה ללכת אל הכוהן, ואז יראה את כוחו של דיבור – באמירה אחת הכוהן חורף את דינו, לטומאה או לטהרה".

פתגם חסידי

"הכוהנים צריכים ללמוד את הלכות המקדש, כדי שידעו לעשות את עבודתם כשיבוא המשיח. והחסידים – הם צריכים לרקוד, כדי שיוכלו לשמוח בביאת המשיח" (רבי חנוך מפיילץ)

נגעים | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

מידה מצויה

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת" (ויקרא יב,מו). יש לאדם עוד שמות, כמו איש, גבר, אנוש. על-פי הזהרה, הכינוי 'אדם' מצייין מדרגה גבוהה יותר. לכן נאמר בפרשת נגעים "אדם", שכן הנגעים באים כעונש על דיבור לשון הרע, ומידה מגונה זו מצויה לצערנו ביותר בקרב אנשים חשובים.

(רבי מרדכי יוסף מאיזביצ'ה)

למי יש לשון נקייה

כשחלה רבי צביהירש אוירבך בא אליו הרופא וביקש ממנו להציג לפניו את לשונו. הביט בה הרופא ואמר: "הלשון שלך, רבי, אינה נקייה". נאנח הרב ואמר: אמנם כן, בעוונותינו הרבים מיהו כיום בעל לשון נקייה!...

נגעים קשישים

"ושער בנגע הפך לבן" (ויקרא יג,ג). בשעה שאדם חוטא בצעירותו, עדיין יש תקווה שתתישב דעתו וישוב לדרך הישר; אבל אם "ושער בנגע הפך לבן" – אם הנגעים הם כבר בעלי 'שערות שיבה' – "טמא הוא", לחוטא כזה קשה מאוד לשוב בתשובה.

(תפארת יהונתן)

מידה כנגד מידה

"בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" (ויקרא יג,מו).

תניא: מה נשתנה מצורע שאמרה תורה "בדד ישב"? לפי שהוא הבדיל בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, לפיכך אמרה תורה "בדד ישב".

(ערכין טז,ב)

שלילת הניקה

מדוע מוציאים את המצורע אל מחוץ למחנה? כדי שלא תהיה לסטרא אחרא יניקה מכלל ישראל על-ידי המצורע, וישראל הכלל טהור.

(רבי אברהם מסוכצ'וב)

תיקון בכוח החכמה

בנדרים מופיע הביטוי 'איש' ("איש כי יפליא לנדור") ואילו בנגעים נאמר 'אדם' ("אדם כי יהיה בעור בשרו"). 'איש' מייצג את מידותיו של האדם, ואילו 'אדם' מצייין את השכל. תחילת העבודה היא נדרים, שעניינם פרישות, אבל זו התחלת העבודה בלבד. עניין הנגעים שייך ל'אדם', כי האדם, בכוח החכמה שבו, בכוחו לתקן את הנגע.

(אדמו"ר הזקן)

מ'נגע' ל'ענג'

המילים 'ענג' ו'נגע' מורכבות מאותן אותיות. כאשר מאיר אור החכמה יש מצב של 'ענג', כפי שנאמר "חכמת אדם תאיר פניו"; אבל כשהחכמה מסתלקת, כ"אז במקום 'ענג' מקבלים 'נגע'".

(קונטרס לימוד החסידות)

שתי הוראות

חיים ושלמה היו שני חסידים של רבי שמואל מליובאוויטש (המכונה מהר"ש), שהתגוררו באותה עיירה חסידית, נְעוּל שמה. השניים היו שונים זה מזה באופיים. חיים היה למדן וחרוף, וגם בעת תפילתו לא שקט והתהלך אנה ואנה מרוכז במחשבות. לעומתו, שלמה היה בעל-מלאכה פשוט ותמים, אשר עצם אמירת מילות התפילה כראוי נחשבה בעבורו הישג.

ויהי היום ושניהם נסעו יחדיו לליובאוויטש, אל הרבי. בבואם המתינן, כל אחד בדרכו, לקראת ה"יחידות" [=המפגש האישי עם הרבי], לאחר שנקבע תורם להיכנס זה אחר זה.

חיים נכנס. ברעד הגיש לרבי את הפתק שהכין, שבו פרש את סדר יומו העמוס ואת רשימת שיעוריו וסדרי הלימוד שלו. הוא ביקש לקבל מהרבי הוראה חדשה בדרכי עבודת ה'. הרבי הביט בו, הרהר קלות ואמר: "דבר נכון יהיה שבעת התפילה תאחו סידור, ותתפלל כשעיניך מביטות בתוך הסידור".

דבריו של הרבי הפתיעו את חיים לא מעט. הוא ציפה להוראה רבת-ערך ורצינית יותר. כשהבחין כי הרבי מעודד אותו להביע את רחשי ליבו אמר: "רבי, כשאני מתפלל בעיניים עצומות, עטוף בטלית, אני יכול לכוון טוב יותר..."

בתגובה חייך הרבי קלות ואמר: "נו, וכי איזו כוונה היא זו, אמירת 'הללויה' על הקרש?!..."

היחידות הסתיימה, ומילותיו האחרונות של הרבי הדהדו בראשו של חיים ולא נתנו לו מנוח. בכל כוחו ניסה להבין את פשרו, ואף גועץ בטובי המ'שפיעים', אולם איש לא ידע להסביר את כוונת הרבי.

שלמה נכנס אחריו. אף הוא הגיש באימה וביראה את הפתק שכתב, שבו ביקש בריאות, פרנסה ואושר בעבור בני משפחתו. לרגע הפליג הרבי במבטו ואז פנה אל שלמה ואמר: "כדאי שתלמד בכל עת פנאי תנ"ך עם 'עברייטייטש' [=תרגום ליידיש בשפה קלה]. ודאי יביא לך הדבר תועלת".

לרגע לא הרהר שלמה על הסיבה להוראה שקיבל. ברור היה לו שעליו לקיים זאת, ומיד קבע לעצמו סדר יומי בלימוד תנ"ך.

בימים שאחרי חזרתם לנעוול הרהר חיים שוב ושוב בדברי הרבי וניסה לפענח את משמעותם. הוא החל להעביר במחשבתו את כל הקורות איתו, ופתאום עבר בו רעד.

הוא נזכר כי יום אחד, בשעה שהתהלך כדרכו בעת התפילה אנה ואנה לאורכו של בית-המדרש, הבחין

בקורת-עץ ארוכה, שהייתה קבועה לאורכו של בית-המדרש. בעודו עומד בתפילתו במזמור "הללויה", הללו את ה' מן השמים" חלפה מחשבה בראשו, להתחיל את המזמור בתחילת הקורה ולסיימו בהליכה לאורכה עד סופה.

באותו רגע קלט חיים את משמעות דברי הרבי בעניין "הללויה על

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

הציפייה גוברת

ככל שמתקרבים לסיימו של חודש ניסן, חודש הגאולה, גוברת ומתעצמת הציפייה לגאולה. זכורים הדברים הכואבים שהשמיע הרבי מליובאוויטש אור לכ"ח בניסן תנש"א: "מתאספים עשרה (וכמה וכמה עשירות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע לגאולה, ואף על-פיכך אינם מרעושים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלו, שמישיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלו! גם כשצועקים 'עד מתי' – הרי זה מפני הציווי כו'. ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בוודאי ובוודאי שמישיח כבר היה בא!".

בסיום עריכת ה'סדר' בליל פסח היה רבנו הזקן נוהג לומר: "ריבוננו של-עולם, עשיתי את רצונך וקיימתי את הסדר כהלכתו. עתה, עשה נא אתה את רצוני – 'לשנה הבאה בירושלים!' (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 532).

לדבר על משיח

"כ"ק אדמו"ר הרי"צ הרבה לדבר על הגאולה הקרובה. הוא ציין כי ה'כ"ל' לביאת המשיח הוא 'אחדות ישראל סביב האמונה בגאולה. 'כאשר בני ישראל יתאחדו וכולם ידברו אודות משיח – ימשיכו ברצון השם יתברך את הגאולה השלמה על-ידי משיח גואל צדק במהרה בימינו" (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 033).

הוא המשיך את דורנו לאדם המטפס על הר גבוה, וכבר מתקרב לראש ההר. מטפס הרים נדרש לעמוד בכמה תנאים: עליו להיות בעל-כוח; עליו לדעת את הדרכים; בגדיו צריכים להיות מתאימים. לנו אין התנאים האלה. עלינו לטפס אפוא במסירות-נפש. כבר קרובים אנו לפסגה, אך תשושים מגודל המאמץ. עתה יש להגביר את כל הכוחות ולעבור את השטח הקטן שעוד נותר (שם עמ' 613).

ועוד דמיון למטפס הרים: במצב כזה, כל עשב, ענף או אבן – יקר הוא; שכן אפשר להיאחז בו, ביד, בגוף או ברגל. כמירכך יש צורך דחוף באור, כדי לראות במה אפשר להיאחז, וכשמאיר אור – יקר הוא ביותר. אף אנו צריכים לייקר ביותר כל דבר טוב. יש צורך דחוף באור להאיר – היינו בלימוד ובהרבת התורה (שם עמ' 613).

"עומדים אנו על סף הגאולה, ויש להתחזק, כדי שלא להחמיץ את הזמן בתרדמה (באשמורת הלילה האחרונה, קודם שמאיר היום, מתחזקת השינה, כידוע). כאשר פוגשים יהודי, יש לומר לו: שמענא, אחי, אל תירדם לפני שמאיר היום! עוד מעט-קט, כאשר יגיע אור היום, תתחרט על כך" (ספר השיחות תרצ"ו עמ' 713).

על סף הגאולה

הרבי מליובאוויטש הסביר מדוע לפנים היה נהוג למנות עשרה למניין בעזרת הפסוק (תהילים כה, ט) "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, אשתחוה אל היכל-קודשך, ביראתך" (מובא בספר הפרדס לרש"י סימן צט); ואילו בדורות אלה נהוג לומר פסוק אחר (תהילים חח, ה) "הושיעה את עמך וברך את נחלתך, ורעם ונשאם עד העולם" (מובא בקיצור שולחן-ערוך סימן טו סעיף ג).

בדורות הראשונים, הסביר הרבי, בחרו בפסוק המתאים לתפילה בבית-הכנסת, פסוק המדבר על הכניסה לבית-ה'; אולם בדורות האחרונים, כאשר אנו מתקרבים לביאת המשיח, הרי הדבר הראשון שמוציאים אנו לומר, בהתאספנו בבית-הכנסת לתפילה, הוא תפילה לגאולה – "הושיעה את עמך!"

אך אם בכל הדורות זו הייתה תפילה וציפייה בלבד, עכשיו הגאולה היא כבר מציאות ודאי! העומדת על סף הדלת ממש, וכפי שאמר הרבי: "בוודאי ובוודאי ללא כל ספק וטקס-טקא שכבר הגיע זמן הגאולה... עומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה" (שבת פרשת בלק תנש"א). ויהי רצון שבניסן זה נזכה לגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש.

הקרש...", ואת פשר הוראתו להתפלל מתוך הסידור דווקא...

החורף בא. סופות שלגים השתוללו בחוץ. בני-האדם התהלכו ברחובות לבושים במעילי פרווה עבים. יום אחד חזר שלמה לביתו לאחר יום העבודה, פשט את מעילו הכבד, והניחו מבלי משים על מיטת התינוק העומדת בצד החדר.

הוא ישב לסעוד את ארוחת הערב, ולאחר שאכל מעט קם להביט בתינוק הישן. והנה... שוד ושבר: המעיל כיסה את פניו של התינוק וחסם את דרכי הנשימה שלו. עתה הוא שוכב כחול כולו, בלי רוח-חיים.

שלמה ואשתו היו המומים. האישה התעשתה מיד ורצה להזעיק את הרופא. כרוח סערה רצה בין הבתים, ובהגיעה אל בית הרופא זעקה: "אנא, בוא להציל את בננו!". הרופא הכין את תיק מכשיריו ותרופותיו ויצא לעבר ביתה, בעוד היא מנסה להאיץ את קצב ההליכה שלו.

בבואם אל הבית הופתעו האישה והרופא למצוא את שלמה יושב ומשתעשע עם התינוק, לקול צחוקו המתגלגל של הפעוט. לרגע חשה האם כאילו היא שרויה בחלום. גם הרופא התקשה להבין את המתרחש. רק לאחר שנגרעו מעט החל האב לספר את מה שהתרחש:

"כאשר הייתי אצל הרבי ב'יחידות', בביקורי האחרון, ציווה עליי הרבי ללמוד בכל עת תנ"ך עם 'עברייטייטש'. מאז מקפיד אני על כך ולומד בכל יום פרק אחד או כמה פרקים.

"הערב, כאשר גיליתי את מה שאירע, ולאחר שאשתי יצאה להזעיק את הרופא, חשתי אומלל וחסר-אונים, ולא ידעתי את נפשי. אולם פתאום נזכרתי במה שלמדתי בתנ"ך לפני כמה ימים, על אלישע הנביא אשר החיה את בן השונמית.

"עלה בדעתי לעשות בדיוק כפי שמתואר בנביא. גהרתי מעל התינוק ונשפתי לתוך פיו, ועם זה זעקתי מקירות לבי לקב"ה כי יחיה את התינוק כשם שהחיה אלישע את בן השונמית. וברוך ה', התינוק חזר לחיים רענן ושמה, כאילו זה עתה קם משינה טובה..."

הרופא היה נרגש: "בלי ללמוד רפואה עשית בדיוק את מה שהיה צריך לעשות במצב הקריטי הזה". בני הזוג קלטו פתאום כמה גדול כוחה של אמונת צדיקים. בזכות אמונתו הפשוטה של שלמה בדברי הרבי וקיום הוראתו, ניצל התינוק.

(לרגל יום הולדת הרבי מהר"ש, בב' באייר תקצ"ד)

השליחות האחרונה עדיין נמשכת

מנקודת־מבט ייחודית. "ככל שמתעמקים בנושא השליחות, חוזים בהתגלמות מובהקת של הצלחה", הוא אומר. "המייסד, הרבי, הוא דמות ראויה להערצה, מנהיג שדאג לכל יהודי בכל מקום בעולם. בני־הזוג הולצברג היו חלק מהמעצמה הגדולה שנקראת שליחות".

הכוונה המקורית של ליאור אלפרוביץ' הייתה לכתוב את סיפורם של בני־הזוג הרב גבריאל ורבקה הולצברג הי"ד, שליחי חב"ד במומביי שבהודו. ההתקפה על בית־חב"ד לפני שלוש שנים, החזקת בני־הערובה, הסוף הטרגי והצלחת הפלאית של הילד מוישי בידי המטפלת המסורה סנדרה - תפסו את תשומת־ליבו של העולם כולו. ליאור רצה לגולל בספר את סיפורה של השליחות שנקטעה בדרך דרמטית כליכך.

המחדל הגדול

ככל שצוללים לדרמה שהתחוללה בבית־חב"ד מתרבים סימני השאלה: מה קרה שם בשעות הגורליות? מי באמת ירה בקרבנות? ואיך מוישי הקטן ירד כמה קומות בלי שנפגע? "הגילוי המרכזי בספר עוסק בהתנהלות הכוחות ההודיים", מסביר אלפרוביץ'. "מלבד האדישות, אפילו צוות משא־ומתן לא היה להם".

אבל התוצאה הסופית היא ספר שמספר למעשה את סיפורה של חסידות חב"ד. עלידי סיפור חייהם של בני־הזוג הולצברג הקורא מתוודע לשורשיה של חב"ד ולאורח־המחשבה שלה, לדמותו של הרבי מליובאוויטש, לחינוך לערכי השליחות, ולשאיפה לעשות את העולם ראוי לביאת המשיח. כל זה מקופל ב־350 העמודים של השליחות האחרונה, בהוצאת אחוזת בית.

חזרה לסיפורים של סבא

אלפרוביץ' נולד ומתגורר בעפולה. הוא גדל בבית מסורתי, וכבר בצעירותו החל לשמור תורה ומצוות. "המסמך היהודי הראשון שקראתי היה 'שיחת השבוע'. בכל שבת הייתי קורא את הגיליון, וזה היה לוקח אותי לסיפורים של סבא, שבא ממשפחה חב"דית", הוא אומר.

אלפרוביץ', חוקר שואה ומרצה במרכז הבינ"ח תחומי בהרצליה, מגולל את סיפור השליחות

שליחות אחרונה. אלפרוביץ' וספרו

"אגב הכתיבה, שנמשכה כשנתיים, נעשיתי אב לשלושה ילדים. זה גרם לי להתחבר רגשית למוישי ולהיכנס לעולמו של הילד הקטן, שחווה את הטרואומה", הוא אומר.

הספר נדפס לא־מכבר במהדורה שנייה. אלפרוביץ' אומר שהתגובות רבות ומגוונות: "רבים שקראו את הספר הודו כי לא הכירו כלל את העולם השלם שמאחורי בתי־חב"ד הפזורים בכל פינה בעולם". תגובה מרגשת במיוחד קיבל מיהודי בן שמונים ושמונה, שבעבר שימש קצין בצבא האמריקני. סביו היו חסידי חב"ד, והספר גרם לו להיזכר בשורשי החסידיים.

מעוביין לקנות ספרי תורה פסולים
(גם מיועדים לגניזה)
וכן כלי כסף, רימונים לס"ת, כתרים, אצבעות, מגילות אסתר פסולות ועוד...
052-9772525

גפן בסד
החברה החרדית לביטוח ופיננסים
077-444-7777
בשנילך ולמען-24 שעות ביממה

קולון הידרותרפי ניקוי מעיים
עצירות? גזים? עייפות?
המרפאה הירושלמית לטיפול מעיים
THE JERUSALEM COLON HYDROTHERAPY CLINIC
רח' שאול המלך 32 ים-02-5819318
ד"ר לאה מילר Ph.D ומאיר מילר C.C.T (מטעם I-ACT)
www.jerusalem-colonics.com

הסרת משקפיים עושים בבי"ח
במחיר זהה לכל רמות קוצר הראיה
מחיר קבוצתי
מרכז מיקופים לביטוח אופטיק
רואים שזה בטוח!
www.assuta-optic.co.il
לכדיקת התאמה ללא תשלום:
052-4578445 (מאיר)

הקצין סגר מעגל

הספר מתאר, שלב אחר שלב, את האירוע משלושה מוקדים: מומביי, ניו־יורק (מקום מגוריו של הרב גבי), ועפולה (מקום מגוריה של רבקי).

פינת ההלכה מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

התאמת הפרשיות

שאלה: מה יעשו הנוסעים מהארץ לחו"ל ולהפך בשבועות האלה, שבהם נקראות בחו"ל פרשיות אחרות מאלה הנקראות בארץ?

תשובה: בשבת שעברה קראנו בארץ את פרשת שמיני, ואילו בחו"ל זה היה יום־טיוב 'אחרון של פסח', ונקראה בו קריאת החג. לכן יקראו בחו"ל בשבת הקרובה את פרשת שמיני, ואצלנו - את תזריע־מצורע. הפעם הזה יימשך עד שבת (כ"ז באייר), פרשת בחוקותי אצלנו, שבה יקראו בחו"ל את שתי הפרשיות בהר ובחוקותי.

בני חו"ל הבאים השבוע לארץ, אם הם שישה ויותר, יעשו מניין לעצמם ויקראו לכוהן את כל פרשת שמיני ועוד (לפחות) שלושה פסוקים מפרשת תזריע. לאחר מכן יקראו ללוי עד 'שלישי', וימשיכו כרגיל.

אם אין להם שישה למניין עצמאי, ראשי הציבור

אספן קונה
מכתבים וכתבי יד מאדמורי"ם ורבנים זצ"ל
וכן ספרים ישנים ועתיקים וספרי חסידות
חנוכיות וחפצי קודש עתיקים
משלם מחירים גבוהים
052-7181010